

Като чуваше този патетически отговоръ Раулъ мѣтнх смаянъ погледъ върху мебелытъ на стаятъ въ който ся на-мѣрваше.

— Ный знаемъ вече какъ тази стаяца ся украсяваше съ раскошны мебели, ако и да бѣхъ отъ готическъ и ветъ модъ.

Янка разумъ недоумѣнието на рыцаря съ което изгледваше всичко що имаше въ стаячкытъ.

— Имате право, повтори тя; отъ това що виждате тука нищо не показва сиромашій, и то е твърдѣ просто. Были сме нѣкога ако не богати а то поне въ удобство; сега обаче разорението ни е съвършено, и всичко що виждате не е вече наше.... Отъ първийтъ нмотъ на майкя ми не и остава вече освѣтъ туй право дѣто на живѣе тука до смъртытъ си.....

— О Боже мой! извика господиень де Трамбленгъ, какъ допушаш да страда така недостойно това бѣдно семейство! видѣ ся подвоишь, а мажко, после прибави:

— Ако да смѣяхъ господице.

— Що, господине, пошега Янка.

— Богатъ съмъ.... Много съмъ богатъ, и...

Раулъ прѣсякиж думатъ си.

— Свършѣте, господине! шо пише да кажѣте?

— Може бы, повтори рыцарытъ количеството на което е склонила майка ви да продаде тѣзи къща да не е голѣмо, и тогазы....

Раулъ изново прѣсякиж думатъ си.

— Е, тогазы? повтори Янка.

— Ако да смѣяхъ.... Да ви поднесж....

— Еще веднѣжъ, господине, шо да поднесете?

— Изискваното количество, чрѣзъ което да си обезщети купувачытъ.

— Но съ кое право, господине, искате да направите, мо-лѣж ви, този приносъ?